

Forfatter: Stuckenberg, Viggo

Titel: BREV TIL: Nielsen, Laurits Christian FRA: Stuckenberg, Viggo (1901-03-30)

Citation: Stuckenberg, Viggo: "BREV TIL: Nielsen, Laurits Christian FRA: Stuckenberg, Viggo (1901-03-30)", i *Mindebogen 1932 : Breve Fra Georg Brandes*, Gyldendalske Boghandel Nordisk Forlag, s. 106. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991827-000-shoot-L0019918270000037.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Mindebogen 1932 : Breve Fra Georg Brandes

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Lyngby, 30. Marts 1901.

Kære L. C. Nielsen!

Jeg skammer mig over, at jeg først nu skriver til Dem. Men saadan er det med menneskelig Elendighed, den gør egoistisk, ordknap og knarvorn. For at De imidlertid ikke skal tro, at dette er Optakten til en Sørgesang, skynder jeg mig at meddele, 1) at jeg og mine har det godt, 2) at naar jeg undtager den Kighoste, der plager Drengene, gaar det meste andet ligesom mod bedre Tider, ganske vist ikke paa den Maade, jeg helst kunde ønske det, men — alligevel. For ikke at slutre mere taaget end nødvendigt, saa hør! Jeg afleverede for en Maaned siden min Digtsamling til Bojesen med Anmodning om at faa den ud til Efteraaret. Samme Dag havde Bojesen faaet et Brev fra Georg Brandes med Opfordring til at finde paa et eller andet til mit Bedste, da det var kommen ham for Øre, at jeg sad uhjælpelig fast. Da fik Bojsen den Ide at danne et Komplot mod mine Ulykker. Han overlod mig halvandet Hundrede Eksemplarer af Digtsamlingen til Trykning i statelig Udgave og til 25 Kr. Eksemplaret. Derpaa lod han omsende til halvandet Hundrede gode Mænd et Kort, undertegnet af G. B., N. V. D., Victor Høffding, Helge Rode og Slomann, med Opfordring til at købe Bogen, hvilket synes at lykkes. Indtægten tilfalder mig. Til Efteraaret kommer Samlingen i en almindelig og offentlig Udgave. Som De ser, nu synes den Sorg at være foreløbig ude af Verden. Jeg havde hellere selv fjernet den ved Hjælp af et nyt og stateligt Arbejde. Men jeg har siddet og rodet akkurat som De. Derfor gjorde Deres sidste Brev mig ganske s. 107glad; nu gaar De frem over hele Linjen. Jeg ligefrem drak Deres egen Fortrøstning som Kildevand. Det kommer saamænd nok altsammen og for os alle sammen — for at snakke som en gammel Kærling. Mig er disse Bibliofilpenge jo en ny Ridepisk over Nakken. Gid Fanden havde Folks Tillid til En — paa den ene Side, og Gud velsigne den paa den anden. — — — — — Sven Lange har skrevet en klog Bog, men en ganske matematisk. Han holder a og b for givne. Men intet er givet i denne Verden. Hvert Sekund formes det hele om. Det er denne bølgende Linje, som er saa svær at holde fast, og som gør Digterværker saa sjældne, men dumme Overrettsdomme saa hyppige — —. Jeg siger dette med en vis Tryghed, egentlig ikke for mit eget Vedkommende, nærmest for Deres, fordi der i Deres sidste Brev stod saa meget stærkt og ærligt (undskyld de dumme Adjektiver) om et Menneskes slidsomme Gang fra de taagede Dale og højere op. Ja, kære Ven, skulde vi engang naa at mødes paa Tinderne, vil Verden se sit Lykkefond forøget, om end nok saa beskedent. Og den kan trænge til den mindste Skærv, den kan hugge sig. — —

Deres Viggo St.

Digtsamlingen er „Sne“ (1901).

Brevene til L. C. Nielsen udspringer af et Venskab. Det fremgaar af dem, at de er udvekslet mellem to, der havde hinandens Fortrolighed, og som gensidig var parat til at hjælpe, for L. C. Nielsens Vedkommende bl. a. derved, at han som Redaktør af „Illustreret Tidende“ og „Tidspunktet“ (hvilket sidste var stiftet i Forbindelse med Johs. V. Jensen, Ludvig Holstein og Stuckenberg selv (1902)) kunde finde Plads for St.'s Vers og Artikler.